

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 5 października 2017 r.

Poz. 3803

Sygn. akt II SA/Lu 1053/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Jacek Czaja (sprawozdawca)
Sędziowie	Sędzia NSA Witold Falczyński
	Sędzia NSA Maria Wieczorek-Zalewska
Protokolant	Sekretarz sądowy Agata Jakimiuk

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r.

sprawy ze skargi Wojewody Lubelskiego

na uchwałę Rady Gminy Mełgiew

z dnia 17 maja 2016 r., nr XVII/119/16,

w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 9 ust. 6 lit. b oraz § 15 pkt 1;

II. oddala skargę w pozostałej części.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

Rada Gminy Mełgiew w dniu 17 maja 2016 r. podjęła uchwałę nr XVII/119/16 w sprawie zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Mełgiew etap I.

W dniu 15 września 2016 r. Wojewoda Lubelski złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie na wskazaną uchwałę, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w części obejmującej:

- § 9 ust. 6 lit. b i § 15 pkt 1 uchwały;
- część terenu działki nr ewid. 289/1 znajdującego się na obszarze oznaczonym symbolem NK 30 R na załączniku graficznym Nr 1/4 do uchwały - w zakresie naruszającym ustalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Mełgiew, zatwierdzonego uchwałą Nr XXIV/134/09 Rady Gminy Mełgiew z dnia 15 maja 2009 r. (dalej także: „Studium”);
- część obszaru oznaczonego symbolem NK 46 MN na załączniku graficznym Nr 1/4 do uchwały - w zakresie naruszającym ustalenia Studium.

Wojewoda podkreślił, że zapisy zawarte § 9 ust. 6 lit. b i § 15 pkt 1 zaskarżonej uchwały rażąco naruszają przepisy prawa, albowiem w sposób dowolny dopuszczają możliwość lokowania na terenach rolnych farm fotowoltaicznych o wydajności powyżej 100 kV. Wojewoda zarzucił również, że w toku uchwalania planu miejscowego doszło do sprzecznego ze Studium ustalenia przeznaczenia części działek w obrębie Nowy Krępiec Kolonia. Zgodnie z ustaleniami planu, działka nr ewid. 289/1 została przeznaczona w części przylegającej do drogi publicznej powiatowej na odległość ok. 100 m na zabudowę zagrodową (NK45RM), a pozostała jej część stanowi tereny rolne, podczas gdy w studium na działce tej wyznaczono teren pod zabudowę mieszkaniową na odległość około 230 m od drogi publicznej. Ponadto teren obejmujący działki sąsiadujące z ww. działką tj. działki nr ewid.: 289/4, 289/5, 289/6, 289/7, 289/8, 289/9, 289/10, 289/11, 289/12, 289/13, 289/14, 289/15, 289/16, 289/17, 289/18, 289/19, 289/20, 289/21, 289/22, w planie został przeznaczony pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną - na odległość ok. 270 m od drogi publicznej. Zdaniem organu nadzorczego, w świetle studium, funkcją tych terenów jest zabudowa mieszkaniowa, w części przylegającej do drogi publicznej, na głębokość około 100 m i w części przylegającej do działki nr ewid. 289/1, na głębokość około 230 m od drogi publicznej. W pozostałej części tereny te w Studium zostały przeznaczone pod funkcję rolną.

W odpowiedzi na skargę Wójta Gminy Mełgiew, reprezentujący Gminę Mełgiew, wniósł o oddalenie skargi jako niezasadnej w części, w jakiej Wojewoda zarzuca niezgodność przyjętych w zaskarżonej uchwale rozwiązań planistycznych z treścią Studium. Odnosząc się do pozostałych zarzutów skargi Wójt Gminy stwierdził, że dostrzeżone przez Wojewodę prawnie wadliwe zapisy znalazły się w uchwale w wyniku oczywistej omyłki, wymagającej sprostowania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje.

Skarga Wojewody Lubelskiego zasługuje częściowo na uwzględnienie.

Trafnie zarzucił Wojewoda, że zaskarżona uchwała w części obejmującej § 9 ust. 6 lit. b oraz § 15 pkt 1 została wydana z istotnym naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co – w myśl art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 ze zm.; dalej także: „u.p.z.p.”) – stanowi przesłankę stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w tej części.

Wskazane wyżej przepisy planu miejscowego zatwierdzonego zaskarżoną uchwałą, dopuszczają na terenach rolnych sytuowanie farm fotowoltaicznych o wydajności powyżej 100 kV, które mogą być obsługiwane przez istniejące lub projektowane linie energetyczne i obiekty techniczne „na zasadzie czasowego zagospodarowania terenu” (§ 9 ust. 6 lit. b uchwały), co oznacza „czasowe wyłączenie terenu z użytkowania rolniczego” (§ 15 pkt 1 uchwały).

Podkreślenia wymaga, jak zasadnie wskazał Wojewoda, że zaskarżona uchwała w tej części rażąco narusza art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p., zgodnie z którym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się obowiązkowo **sposób i termin** tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów. Oczywiście jest, po pierwsze, że § 9 ust. 6 lit. b oraz § 15 pkt 1 nie wskazują terminu „czasowego zagospodarowania terenu”. Po drugie, nie budzi wątpliwości, że grunty rolne podlegają szczególnej ochronie wynikającej między innymi z przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 909 ze zm.). Przepisy tej ustawy przewidują szczególny tryb zmiany przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Wskazują przy tym jako zasadę, że na cele nierolnicze należy przeznaczać przede wszystkim grunty oznaczone w ewidencji gruntów jako nieużytki, a w razie ich braku – inne grunty o najniższej przydatności produkcyjnej (art. 6 ust. 1). Niewątpliwie więc, każde wyłączenie gruntów rolnych z produkcji rolnej, a takie ma miejsce w przypadku sytuowania na tych gruntach farm fotowoltaicznych, wymaga uzasadnienia szczególnych okoliczności przemawiających za takim rozwiązaniem planistycznym. Trzeba bowiem pamiętać, co jest utrwalone w orzecznictwie sądów administracyjnych, że wynikające z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i art. 14 u.p.z.p. władztwo planistyczne nie oznacza dowolności działania w sferze polityki przestrzennej gminy, lecz musi uwzględniać aspekt racjonalnego działania i proporcjonalności oraz uwzględniać konieczność zachowania – w jak najszerszym zakresie – wartości podlegających prawnej ochronie, takich jak ochrona gruntów rolnych przez nieuzasadnionym przeznaczeniem na cele nierolnicze.

Prawidłowo również dostrzegł Wojewoda, że w wyniku przyjętych regulacji doszło do niejednoznacznego określenia przeznaczenia terenów, w sposób niezgodny z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p., w planie miejscowym ustala się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. W świetle § 7 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587), projekt rysunku planu miejscowego powinien zawierać linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz ich oznaczenia. Niewątpliwie, wymogów tych nie spełniają opisane regulacje, albowiem brak jest w części graficznej zaskarżonej uchwały wyznaczenia linii rozgraniczających tereny rolne, na których możliwe jest sytuowanie farm fotowoltaicznych, co stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się bowiem, jak zasadnie zauważył organ nadzorczy, możliwe jest – co do zasady – lokalizowania farm fotowoltaicznych na określonym obszarze wskazanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jednakże konieczne jest przy tym wskazanie oraz wyodrębnienie miejsc, w których dopuszczalne jest sytuowanie takich inwestycji, w taki sposób, by zapewnić płynne przejście między niekolidującymi z sobą przeznaczeniami terenów rolniczych i gruntów pozostałych do wykorzystania jako użytki rolne (zob. wyroki WSA we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2010 r., sygn. akt II SA/Wr 129/10 oraz z dnia 1 grudnia 2010 r., sygn. akt II SA/Wr 516/10; wyrok WSA w Poznaniu z 24 czerwca 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 279/15).

Trafnie podniósł również Wojewoda, że opisane wyżej wadliwe zapisy zaskarżonej uchwały nie mogły zostać konwalidowane, jak tego domaga się Gmina Mełgiew w odpowiedzi na skargę, w drodze sprostowania. W orzecznictwie sądowym, nie budzi wątpliwości, że w myśl art. 27 u.p.z.p., zmiana planu miejscowego nastąpić może jedynie w takim trybie, w jakim jest on uchwalany, zaś procedura planistyczna została określona w art. 15 i następnych tej ustawy. Przepisy wspomnianej ustawy nie przewidują „sprostowania” prawnie wadliwych zapisów planu miejscowego, bez ponowienia procedury planistycznej.

Powyższe pozwala stwierdzić, że całkowicie bezzasadne był zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego z dokumentów wymienionych w skardze (pkt 4 lit. „a” – „i”), na okoliczność zaistnienia w treści zaskarżonej uchwały omyłki pisarskiej, podlegającej sprostowaniu, bez konieczności ponowienia procedury planistycznej. Podkreślić należy, że stosownie do przepisu art. 106 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.; dalej: „P.p.s.a.”), sąd może na wniosek strony lub z urzędu przeprowadzić dowody uzupełniające z dokumentów, wyłącznie wówczas, jeżeli jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i dodatkowo, nie spowoduje to nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie. Nadto zauważyć należy, że dokumenty, których dotyczył opisany wyżej wniosek dowodowy, znajdowały się już w aktach sprawy przekazanych Sądowi przez Gminę.

Podkreślenia wymaga, że pozostałe zarzuty skargi okazały się nieuzasadnione.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 15 ust. 1 u.p.z.p. wójt sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami Studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem. Następnie, po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego, wójt zobowiązany jest podjąć poszczególne czynności wymienione w art. 17 u.p.z.p. Jedną z nich jest rozpatrzenie na kolejnych etapach procedury planistycznej wniosków i uwag złożonych do miejscowego planu. Ponadto, w razie uwzględnienia przez wójta omawianych uwag, musi on wprowadzić zmiany do projektu planu miejscowego, wynikające z rozpatrzenia uwag, a w niezbędnym zakresie ponawia uzgodnienia. W konsekwencji organ ten obowiązany jest przedstawić radzie gminy projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag.

W myśl art. 20 ust. 1 u.p.z.p. rada gminy uchwała miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie miejscowym, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami odrębnymi.

Należy w tym miejscu podkreślić, że przed dniem 21 października 2010 r., powołany przepis art. 20 ust. 1 u.p.z.p., w sposób wyraźny pozwalał radzie gminy na uchwalenie planu wyłącznie „po stwierdzeniu **jego zgodności** z ustaleniami studium”. W wyniku jednak nowelizacji tego przepisu, dokonanej na mocy art. 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. nr 130, poz. 871), przepis ten uzyskał brzmienie, zgodnie z którym „plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że **nie narusza on ustaleń studium**”.

Oczywiste jest zatem, że wspomniana nowelizacja wyraźnie wskazuje na zamiar ustawodawcy co do złagodzenia rygorystyki związania rady gminy zapisami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też wskazuje się w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, że ustawodawca pozostawił uznaniu organu planistycznego przyjęcie kryteriów i zakresu wymaganej zgodności planu z ustaleniami studium. Rada jako twórca polityki przestrzennej gminy winna zatem dokonać autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny projektu planu miejscowego. Niewątpliwie zatem obowiązkiem rady gminy jest w tym przypadku ustalenie, czy projektowane rozwiązania planu miejscowego są spójne z obowiązującym studium, co ma miejsce wówczas, gdy plan miejscowy stanowi doprecyzowanie ustaleń zawartych w studium bądź na mocy przyznanego gminie władztwa planistycznego reguluje stany, które nie zostały ujęte w studium, nie powodując przy tym uszczerbku dla realizacji na terenie objętym planem ogólnych funkcji wskazanych w studium.

W niniejszej sprawie nie było kwestionowane, że w świetle zapisów poprzednio obowiązującego – na terenie Gminy – Planu Ogólnego Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Mełgiew, zatwierdzonego uchwałą Gminnej Rady Narodowej w Mełgwi Nr XXI/47/87 z dnia 29 grudnia 1987 r., działka nr ewid. 289/1, położona w miejscowości Nowy Krępiec Kolonia, nie była w całości położona w terenach budowlanych, lecz w pasie zabudowy zagrodowej (oznaczonej symbolem MR) zawarta była jedynie część tej działki sięgająca na głębokość około 90 m od drogi powiatowej nr 2104L.

Poza sporem jest również, że w myśl obowiązujących zapisów Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Mełgiew, zatwierdzonego uchwałą Nr XXIV/134/09 Rady Gminy Mełgiew z dnia 15 maja 2009 r., część opisanej działki położona jest w terenach zabudowy mieszkaniowej (oznaczonych kolorem pomarańczowym), zaś pozostała jej część znajduje się na obszarze terenów rolnych (oznaczonych kolorem żółtym). Trzeba mieć jednak na uwadze, na co zasadnie wskazała Gmina w odpowiedzi na skargę, że rysunek Studium opracowany został w skali 1:10 000 i nie zawiera układu parcelacyjnego działek, które w tej skali nie są w ogóle uwzględniane na mapie, stanowiącej część graficzną opisanego aktu planistycznego. To oznacza, że tylko w oparciu o skalę mapy, można – i to jedynie – orientacyjnie określić zasady wyznaczenia terenów budowlanych, gdyż Studium wskazuje jedynie zasady kształtowania terenów budowlanych. W omawianym obszarze na wskazanym rysunku Studium, co nie było kwestionowane, wskazany jest pas zabudowy wzdłuż północno-zachodniej strony drogi powiatowej o numerze 1104L o szerokości około 100 m z dwoma wyraźnymi „wcięciami” w głąb terenów rolnych. Niewątpliwie opisane „wcięcia” na rysunku Studium sięgają głębokości około 230 m i posiadają szerokość około 60 m do 70 m.

Podkreślenia wymaga, że przyjęty w zaskarżonej uchwale zasięg terenów budowlanych, przedstawiony na załączniku nr 1/4, nie narusza zasad kształtowania tego terenu, wynikających ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Mełgiew. W odniesieniu do terenu, oznaczonego na załączniku nr 1/4 do uchwały, symbolem „NK46MN” (tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej), wskazać należy, że obejmuje on – zgodnie z zapisami Studium – obszary zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej wyznaczone na mapie jako dwa „wcięcia”, zlokalizowane wzdłuż północno-zachodniej strony drogi powiatowej oznaczonej w planie symbolem „NK117KDZ-P21041”, na głębokość do 230 m oraz o szerokości od 60 m - 70 m, usytuowane w odstępach około 1/3 długości ciągu zabudowy wchodzące w teren rolniczy, który oznaczono jako „NK30R”. Trzeba mieć zaś na względzie, że jakkolwiek włączenie w teren budowlany zarówno działki nr 289/1, jaki i kompleksu działek sąsiednich, nie naruszałoby ustaleń Studium, to nie można było uwzględnić obu tych rozwiązań planistycznych jednocześnie, albowiem w przeciwnym razie wcięcie pasu zabudowy w teren rolny posiadałoby szerokość około 90,0 m, co prowadziłoby do naruszenia ustaleń Studium.

Trafnie podkreślił też Wójt Gminy, że w wyniku wydania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy z podziału działki nr ewid. 289 powstały działki budowlane, co zostało wzięte pod uwagę przy ustaleniu zasad zagospodarowania tego terenu w planie zatwierdzonym zaskarżoną uchwałą. Niewątpliwie bowiem lokalizacja i podział terenu 46MN, wskazanego w załącznik nr 1/4 do uchwały, zostały zaprojektowane tak, by uwzględnić rozstrzygnięcie wynikające z tej ostatecznej decyzji administracyjnej.

Ubocznie jedynie należy zauważyć, że z uwagi na zgłaszane przez właściciela działki nr 289/1 oraz właścicieli działek sąsiednich potrzeby co do zmiany przeznaczenia ich nieruchomości na cele zabudowy jednorodzinnej, Gmina podjęła działania w celu dokonania zmiany obowiązującego Studium, w celu powiększenie pasa terenów budowlanych, w którym znajduje się również działka o numerze 289/1. Oczywiście jest przy tym, jak wskazano wyżej, że dopiero po wprowadzeniu zmian w Studium będzie możliwe dokonanie kolejnych zmian miejscowego planu polegających na wydzieleniu nowych działek budowlanych.

Sąd podziela zatem stanowisko Gminy, zaprezentowane w odpowiedzi na skargę, że przyjęte w planie miejscowym rozwiązania planistyczne co do części terenu działki nr ewid. 289/1, znajdującego się na obszarze oznaczonym symbolem NK 30 R na załączniku graficznym Nr 1/4 do uchwały oraz odnoszące się do części obszaru oznaczonego symbolem NK 46 MN na załączniku graficznym Nr 1/4 do uchwały są spójne z ustaleniami Studium.

Należy bowiem pamiętać, że niewątpliwie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego jest aktem odmiennym od miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, tworzonym na podstawie innej procedury oraz o charakterze bardziej ogólnym od zapisów planu miejscowego. Stąd też stopień związania miejscowego planu ustaleniami studium jest uzależniony od szczególności regulacji tego ostatniego aktu. Oczywiście jest przy tym, że jakkolwiek studium zawiera ustalenia wiążące przy sporządzeniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, to z założenia ma być aktem elastycznym. Poprzez studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego władze gminy podejmują – co do zasady – najbardziej ogólne ustalenia w zakresie kształtowania polityki przestrzennej.

Powyższy pogląd znalazł jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie sądów administracyjnych oraz w doktrynie. Podnosi się bowiem, że z uwagi na „elastyczny” charakter unormowań zawartych w studium, akt ten stwarzając nieprzekraczalne ramy dla swobody planowania miejscowego, pozwala na maksymalne uwzględnienia warunków i potrzeb lokalnych przy tworzeniu planów miejscowych. Uszczegółowienie treści studium w odniesieniu do kierunków zagospodarowania przestrzennego w sposób przekraczający ramy wyznaczone przepisem art. 10 ust. 2 u.p.z.p. może oznaczać, że już w akcie planistycznym niebędącym aktem prawa miejscowego organ gminy w sposób precyzyjny ustala przeznaczenie terenu oraz określa sposoby zagospodarowania i warunków zabudowy terenu. Materia ta zastrzeżona jest do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 4 ust. 1 u.p.z.p.), w którym w sposób szczegółowy, precyzyjny ustalone zostanie przeznaczenie terenów oraz określony zostanie sposób ich zagospodarowania i zabudowy (por. wyrok NSA z dnia 19 marca 2008 r., sygn. akt II OSK 751/07 oraz Z. Niewiadomski (red.), *Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2011, s. 82 i n.).

Nie budzi przy tym wątpliwości, na co wskazano wyżej, że nawet na gruncie art. 20 ust. 1 u.p.z.p. (w brzmieniu z obowiązującym przed 21 października 2010 r.) wymagana tym przepisem zgodność planu ze studium nie mogła być odczytywana jako „zgodność dosłowna”. Nie wszystkie bowiem ustalenia studium mogą zostać wprost przeniesione do postanowień planu miejscowego, znajdując w nim swoje odzwierciedlenie, z drugiej zaś strony plan miejscowy może zawierać regulacje pominięte w studium, jednakże w konsekwencji precyzujące założenia o charakterze ogólnym. W orzecznictwie sądów administracyjnych wyrażono również pogląd, że procedura związana z dostosowaniem ustaleń planu do treści studium może mieć charakter wieloetapowy i odbywać się poprzez kolejne zmiany planu miejscowego (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 10 października 2011 r., sygn. akt II SA/Gl 67/11 oraz wyrok NSA z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1370/10).

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części w części obejmującej § 9 ust. 6 lit. b oraz § 15 pkt 1 tej uchwały, zaś w pozostałej części skargę oddalił – w oparciu o art. 151 P.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.